

■ Κυριακή πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως

Ἄπο τὰ Χριστοῦγεννα πρὸς τὸ Πάσχα* Τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ μας

Ἄπο σήμερα εἰσερχόμαστε ἀληθινὰ στὸ Μυστήριο τῶν Χριστοῦγεννῶν. Ἡ σημερινὴ Ἀκολουθία κρύβει μεγάλους θησαυρούς.

Ἄφ' ἐνὸς μᾶς θυμίζει ὅλα, ὅσα προηγήθηκαν, ὅλο αὐτὸ τὸ **σχέδιο τοῦ Θεοῦ** ποὺ ὠδήγησε στὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὴν Βηθλεέμ.

Τὸ ἀπλὸ γεγονός, ὅτι γεννήθηκε στὴν Βηθλεέμ (μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀπογραφῆς ποὺ εἶχε διατάξει ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας)** φανερώνει σαφῶς τὴν ιδιότητά Του ὡς υἱοῦ Δαυὶδ, κληρονόμου ὅλων αὐτῶν τῶν γενεῶν ποὺ προηγήθηκαν, ὅλων αὐτῶν τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ, ὅλων αὐτῶν τῶν Πατριαρχῶν, οἱ ὅποιοι ἀπὸ Ἀβραὰμ ὠριοθετοῦσαν τὸ **σχέδιο τοῦ Θεοῦ** διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, τὸ **σχέδιο** αὐτό, ποὺ ἔπρεπε νὰ κατα-

λήξει στην Γέννηση του θείου Βρέφους στην φάτνη της Βηθλεέμ.

Ταυτόχρονα, τιμούμε την Έορτή αυτή ημέρα Κυριακή –όπως Κυριακή και κάθε Κυριακή του χρόνου– τιμούμε και την Ανάσταση του Κυρίου. **Α**υτό μᾶς θυμίζει, ὅτι τὸ **Μυστήριο τῶν Χριστουγέννων μᾶς προσανατολίζει πρὸς τὸ Μυστήριο τοῦ Πάσχα**: ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴν Βηθλεέμ, ὥστε, τριάντα χρόνια μετά, νὰ σταυρωθεῖ καὶ νὰ ἀναστηθεῖ, νὰ ἀναληφθεῖ στοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ μᾶς στείλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Υπάρχει μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ **σχέδιο** τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἀπὸ τὴν κλήση τοῦ Ἀβραὰμ μᾶς ὁδηγεῖ μέχρι τὴν γέννηση τῆς Ἐκκλησίας τὴν Πεντηκοστῆ.

Όλα τὰ γεγονότα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μᾶς τὰ διηγοῦνται οἱ Εὐαγγελιστὲς Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς –ὁ μὲν Ἅγιος Λουκᾶς, μὲ περισσὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἀσφαλῶς θὰ πληροφορήθηκε πολλὰ ἀπὸ τὴν Θεοτόκο καὶ ἄλλους μάρτυρες τῶν παιδικῶν χρόνων τοῦ Κυρίου, ὁ δὲ Ματθαῖος θὰ πῆρε ἀσφαλῶς πολλὲς πληροφορίες κυρίως ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ἰωσήφ– ὅλα λοιπὸν τὰ γεγονότα αὐτά, ποὺ ἐπίσης μᾶς στρέφουν πρὸς τὸ Μυστήριο τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, τὰ διατρέχουμε τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο στὴν διάρκεια τῶν ἡμερῶν ποὺ ἔρχονται.

Η Γέννηση στὴν φάτνη, ὅπως εὐγλωττα τὸ περιγράφει, τὸ παρουσιάζει ἢ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, μᾶς παραπέμπει στὸν Χριστὸ ἐντὸς τοῦ τάφου, στὸν Χριστὸ περιτυλιγμένο ὄχι πιά στὰ σπάργανα, ἀλλὰ στὰ ὀθόνια τῆς ταφῆς. **Οἱ** Μάγοι θυμίζουν ὅλα τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη ποὺ θὰ κληθοῦν μιὰ μέρα νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸν Ἰσραήλ, μὲ τὸ μικρὸ «κατάλειμμα», τὸ ὑπόλοιπο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποὺ συμβολίζεται ἀπὸ τοὺς ποιμένες, ὥστε νὰ συγκροτηθεῖ ἡ Ἐκκλησία, ὁ νέος Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος τοποθετεῖται ὡς συνέχεια ὀλοκλήρου τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, ὅλης τῆς τόσο θαυμαστῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας.

* * *

Θὰ πρέπει νὰ μένουμε ἐκπληκτοὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ κύλησε τὸ **σχέδιο τοῦ Θεοῦ**, ἓνα **σχέδιο** ποὺ φανερώνεται μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ἐνότητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Δὲν μπορούμε παρὰ νὰ ποῦμε καὶ ἐμεῖς μαζί μὲ τὸν Ψάλμωδο: **«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας»** (Ψαλμ. ργ' 24). **Π**ράγματι, ὁ Κύριος ἔπλασε μὲ σοφία ὅλη τὴν δημιουργία καὶ ὅλο τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ αὐτὴ τὴν **νέα κτίση** ποὺ ἐκπληρώνεται μπροστὰ στὰ μάτια μας σήμερα μὲ τὴν ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖο μᾶς

διηγείται τὴν Γέννηση τοῦ Σωτῆρος, τοῦ νέου Ἀδὰμ καὶ σημείου ἐκκίνησης τῆς καινῆς αὐτῆς κτίσεως.

Ταυτόχρονα ὁμως μαζί με τὸ θάμβος μπροστὰ στὸ ὅλο ἔργο τοῦ Κυρίου ποὺ ὠλοκληρώθηκε ἐν χρόνῳ, ὀφείλουμε νὰ σκεφθοῦμε, ὅτι τιμώντας το μέσα στὴν Θεία Λατρεία καθίσταται ἀληθινὰ ἐπίκαιρο γιὰ μᾶς. **Ἡ** Γέννηση τοῦ Χριστοῦ αὐτὲς τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων ξαναγίνεται ὅσο ποτὲ ἄλλοτε κατὶ ποὺ **συμβαίνει μέσα μας**: πρέπει νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ μεταμορφωθοῦμε ἐν Αὐτῷ, γιὰ νὰ ἐξαφανίζεται ὅλο καὶ περισσότερο τὸ ἐγὼ μας, ὁ παλαιὸς ἑαυτός μας, γιὰ νὰ ζεῖ ὅλο καὶ περισσότερο ὁ Χριστὸς μέσα μας. **Κ**αλούμαστε νὰ γίνουμε ἓνα μαζί Του καὶ νὰ ξαναζήσουμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ τὸ Μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὸ θεωροῦμε στὰ Εὐαγγέλια.

Ἢ οφείλουμε νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ Τὸν δεχθεῖ μέσα, νὰ ὑποδεχθοῦμε τὴν Χάρη, τὶς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος **ἔρχεται νὰ ἀνανεώσει μέσα μας τὸ Μυστήριο τῆς Γεννήσεώς Του**, ὥστε ὅλη μας ἡ ζωὴ νὰ εἶναι μετοχὴ στὸ Μυστήριο τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ποτὲ δὲν θὰ ἔχουμε ἀρκετὴ ἐπίγνωση τοῦ γεγονότος, ὅτι **ὅλη μας ἡ ζωὴ ὀφείλει νὰ γίνεῖ**, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, **ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ μέσα μας**. Πρέπει ὅλο καὶ περισσότερο νὰ μπορούμε νὰ λέμε μαζί του: **«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς»** (Γαλ. β' 20). **Μακάρι** τὴν πρωτοβουλία στὴν ζωὴ μας νὰ μὴν τὴν παίρνει τὸ ἐγὼ, οὔτε τὸ θέλημά μας, ἀλλὰ νὰ παραμένουμε ἐκεῖ ἐντελῶς διαθέσιμοι, ἐντελῶς διαυγείς στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, στὴν Παρουσία ἐκείνη ποὺ πρέπει νὰ ἀκτινοβολεῖ σὲ ὅλο μας τὸ εἶναι.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς τῶν Χριστουγέννων, ἂς μελετήσουμε ὅλα τὰ γεγονότα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς παιδικῆς Του ἡλικίας: ὅλα αὐτὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸ νὰ συνειδητοποιήσουμε καλύτερα πῶς πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὰ βιώνουμε μέσα μας. **Ἄν** ὁ Χριστὸς φανερώνεται ὡς παιδί, τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει βαθύτερη σημασία. **Δ**ὲν σημαίνει μόνο, ὅτι ἔπρεπε ἀπλὰ νὰ γεννηθεῖ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὡς παιδί, γιὰ νὰ μπορέσει μετὰ νὰ μεγαλώσει, νὰ γίνεῖ ἐνήλικας, νὰ ζήσει, νὰ πεθάνει, νὰ ἀναστηθεῖ γιὰ χάρη μας.

Ἢδη ὁ Χριστὸς, καὶ ὡς παιδί, μᾶς φανερώνει τὸ Πρόσωπο τοῦ Πατρός. **Ἦ**πάρχει ἐδῶ Μυστήριο ἀνεξιχνίαστο. **Ἢ** Θεὸς μᾶς ἀποκαλύπτεται μετὰ τὴν ταπεινὴ αὐτὴ μορφὴ, γιὰ νὰ μᾶς δείξει

ὅτι ὁ ἴδιος ὁ αἰώνιος Πατήρ δὲν κατέχει δύναμη συνθλιπτική, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ποῦ πλάθει ἢ ἀνθρώπινη φαντασία, ἀλλὰ εἶναι πρὸ πάντων τέλεια ταπείνωση, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ἀπόλυτο ἀγαθό, ἐπειδὴ εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ τέλεια ταπεινός. «**Ὁ** Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰωάν. δ' 8, 16), μᾶς λέει ὁ εὐαγγελιστής· καὶ αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ Μυστήριο αὐτὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας πραγματοποιεῖται κατὰ μυστικὸ τρόπο ἐν τῷ Πατρὶ, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς παιδικότητος, ποῦ ὁ Χριστὸς ἔρχεται νὰ μᾶς διδάξει, γεννώμενος στὴν φάτνη τῆς Βηθλεέμ, εἶναι κάτι διὰ τοῦ ὁποῖου μιμούμαστε τὸν ἴδιο τὸν οὐράνιο Πατέρα μας.

Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ φαίνονται παράδοξα, φωτίζουν, ὅμως, μὲ ἐξαιρετικὸ τρόπο, τί εἶναι ἡ θεία φύση, αὐτὸ ποῦ εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ Του ὁ Θεός, τὸ Πρόσωπο τοῦ Πατρός, τὸ ὁποῖο ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ μᾶς φανερώσει. **Τ**ις διάφορες πτυχὲς αὐτοῦ τοῦ Προσώπου, θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ, μᾶς τις ἀποκαλύπτει μέσῳ τῶν διαφορῶν Μυστηρίων τῆς δικῆς Του ζωῆς. «**Ὁ** ἑωρακῶς ἐμὲ ἑώρακε τὸν πατέρα» (Ἰωάν. ιδ' 9), θὰ πεῖ. **Κ**αὶ ἄρα, μποροῦμε ἤδη, βλέποντας τὸ παιδίον Ἰησοῦ ἐντὸς τῆς φάτνης, νὰ βλέπουμε τὸν Πατέρα. **Ν**αί, ὅποιος βλέπει τὸν Χριστό, ταπεινὸ βρέφος στὴν φάτνη, βλέπει ἤδη τὸν Πατέρα!

Ὁλο αὐτὸ τὸ Μυστήριο τῆς ταπεινώσεως, τῆς πτωχείας, τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἐαυτοῦ Του διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους μὲ ὑπερβατικὸ τρόπο, μὲ τρόπο ποῦ δὲν μποροῦμε βεβαίως ἐπαρκῶς νὰ ἐκφράσουμε, ὁ ὁποῖος ὅμως διανοίγεται σὰν παράθυρο ποῦ μᾶς ἐπιτρέπει καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη νὰ αἰσθανόμαστε θάμβος ἐνώπιον ὅσων μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε.

Εἶθε, λοιπόν, κατὰ τὴν περίοδο αὐτῆ τῶν Χριστουγέννων νὰ ἀντηχοῦν στὴν καρδιά μας ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ κείμενα τῶν Εὐαγγελίων καὶ νὰ μᾶς μεταμορφώσουν μὲ τὸ φῶς ποῦ ἐκπέμπουν.

**Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.
Ἀμήν!**

(*) π. Πλακίδας Deseille, Εἷσοδος στὸ Μυστήριο τῶν Μυστηρίων, σελ. 47-53, ἐκδόσεις «Ἔαρ», Ἰανουάριος 2019. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἡ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ ὠργανώθηκε σὲ ὅλη τὴν ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία μὲ διαταγὴ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου (27 π.Χ-14 μ.Χ) καὶ τοπικὰ τὴν ἐφήρμοζαν οἱ ἡγεμόνες τῶν διαφόρων περιοχῶν.